ไม่อยากเป็นคนแก่กำพร้า...วันหยุดยาว อ่านข่าวนี้ครับ

นำเสนอเมื่อ : 5 ก.ค. 2552

นานาสาระน่ารู้

ทำยังไง จึงจะไม่เป็น "คนแก่กำพร้า"

ทุกปีในช่วงเทศกาลวันหยุดสำคัญโดยเฉพาะขึ้นปีใหม่ สงกรานต์(เข้าพรรษา) พี่น้องชาวไทยแทบทุกภาคซึ่งไปทำงานหรือ ตั้งรกรากในเมืองใหญ่ๆ ห่างไกลจาก บ้านเกิด ไม่เว้นแม้แต่ต่างแดน ต่างประเทศสุดหล้าฟ้าเขียว ต่างก็พรอมใจกันดิ้นรนถอดสังขารขวนน้ำขามทะเลกลับสู่ภูมิลำเนาเดิม เพื่อเยี่ยมเยียนพอ แม่ ญาติพี่น้องและผู้ที่เคารพนับถือกันอย่างดับดัง รถราติดหนับยาวเหยียด วินาศสันตะโร เป็นบรรยากาศที่สะทอนให้เห็นถึงความรัก ในถิ่นฐานบานเกิดและสายใยในครอบครัวไทยที่ยังคงเหนียวแนนยาวนาน แม้วาสภาพเศรษฐกิจจะบีบคั้น และแข่งขันกันอย่างรุนแรงขึ้นทุกวันในสังคมก็ตาม

แต่ถึงกระนั้น ก็ยังมี ผู้สูงอายุในหลายๆ ครอบครัวกลายเป็น "คนแก่กำพร้า" ที่ลูกหลานหายเงียบไปหมด ไม่มาเยี่ยมเยียน จนเหมือนกับถูกทอดทิ้ง ทั้งที่เคยมีลูกหลานอยู่ในบานมากมาย ดังที่ในโทรทัศนเคยมีโฆษณาของสินคายี่หอหนึ่ง มีประโยคคำถามผูชมวา

"นานเทาไดแล้วที่คุณยังไม่ได้ไปเยี่ยมคนที่รักและห่วงใยคุณ"

ทำไมผูเฒาเหลานั้น จึงโดนลอย-แพไหแหงเหี่ยว หงอยเหงา ตั้งตาคอย การกลับมาของลูกหลานทุกวี่วัน แต่แล้ว ก็ต้องรอเก้อ มิหนำซ้ำบางรายยังตองเผชิญกับชะตากรรมอันเลวรายแตเพียงลำพัง บางคนโชคดีก็ยังพอมีเพื่อนบานเมตตา สงสาร คอยชวยเหลือเกื้อกูลบ้างไปตามมีตามเกิด

นาแปลกที่พอแม่หลายคนกลับไม่เขาใจวาทำไมลูกหลานจึงพากันหมาง-เมินพวกตน แม้แตองคกรประชาสง-เคราะหของภาครัฐและเอกชนก็ทำเป็นงง ยื่นมือเข้าชวยเหลือผู้สูงอายุไปตามสภาพ แต่ก็ไม่วายประสานเสียง รุมสวดลูกหลานเสียยับเยินวา อกตัญญู บางก็สงสัยวา คุณคาของผู้สูงอายุในสายตาของลูกหลานหมดไปแล้วหรืออยางไร

อยางไรก็ดี สังคมก็ยังพอจะมีความเป็นธรรมอยู จึงได้สรุปเขาข้างฝ่ายลูกหลานให้ใจชื้นขึ้นบ้างว่า เป็นเพราะความยากจนไว้ก่อน ซึ่งก็เป็นความจริง อยู่ไม่น้อย แม้จะไม่ค่อยได้ยินเสียงตอบกลับจากลูกหลาน เพราะถูกกลบไว้หมด ก็ตามที แตหากจะมองให้ลึกลงไปก็จะพบว่า แท้จริงแล้ว สาเหตุใหญ่นั้น ไม่ไดเกิดจากลูกหลานและความยากจนแต่เพียงอยางเดียว แต่มาจากตัวผู้สูงอายุเองด้วย

ทั้งนี้ เนื่องจากพฤติกรรมของลูกหลาน ก็ล้วนได้รับการสั่งสมมาจาก การ อบรมเลี้ยงดู และถายทอดแบบอย่างอุปนิสัยใจคอต่างๆ มาจากท่านแทบทั้งสิ้นดังนั้น หากพ่อ แม่หรือผู้สูงอายุทั้งหลาย ตองการจะใช้ชีวิตยามชราให้มีความสุข อบอุน แวดลอมไปด้วยลูกหลานที่อยากอยู่กับทาน และไม่อยากถูกลูกหลานทอ ดทิ้งให้กลายเป็น "คนแกกำพร้า" ละก็ จงรับฟังเหตุผลและขอพึงปฏิบัติ ในวันนี้ไวเถิด

1.จงกตัญญูรู้คุณต่อบุพการีและผู้มีพระคุณ

หากเมื่อทานอยู่ในวัยหนุม-สาว ทานไม่เอาใจใส่ดูแล ปู่ ย่า ตา ยาย พ่อ แม่ และญาติพี่น้องตามสมควรแก่ฐานะ แถมยังนินทากาเล ว่าร้ายท่านต่างๆ นานา ทั้งที่บุพการีมีพระคุณอยางมาก ตอทานเสมอมา รวมถึงทานเป็นคนหนา-ไหวหลังหลอก ไม่คิดจะตอบแทนผูมี พระคุณที่เคยมีมตตาให้ความชวยเหลือดูรอบครัวของท่าน ไม่ว่าจะเป็น เงินทอง แรงกายและกำลังใจ ใหลูกหลานได้เห็นการที่ทานไม่ปลูกฝังสั่งสอนลูกหลานให้มีความกตัญญูกตเวที เชนนี้ ก็จะทำให้ลูกหลานมีจิตใจแข็งกระดาง ไม่มีจิตสำนึกรับผิด-ชอบชั่วดี กระทั่งเห็นการอกตัญญูเป็นเรื่องธรรมดา

อีกทั้งลูกหลานหลายคนตางก็มี จิตวิญญาณที่เป็นของตัวเอง พวกเขาอาจจะมีจิตใจใฝ่กุศล ไม่ชอบใจการกระทำของท่านอยู่เงียบๆ ก็ได้ เมื่อสบโอกาสก็จะตีตัวออกห่างจากท่านไปทันที ที่สำคัญการที่ทานอกอกรรมทำเข็ญไว้กับบุพการี และผู้มีพระคุณ ไมเวนแมแตสัตวใหญ่-นอย ก็อาจจะเป็นเหตุให้ทานประสบเคราะหกรรม ลูกหลานลาโลกไปหมด กอนทาน หรือตองมีเหตุใหมาดูแลทานไมได เชน เจ็บป่วยหรือพิการ เป็นกง-กรรมกงเกวียน จากการอกตัญญูของทานนั่นเอง

2.อย่าเลี้ยงดูลูกหลานด้วย โทสะและโมหะจริต

การที่ทานไมให หุนหันและดูดากระทั่งลืมตัวลงไม้ลงมือ ระบายอารมณ์กับลูกหลาน แล้วแก้ตัวแบบน้ำขุ่นๆ ว่า "จน เครียด กินเหล้า" ลูกหลานก็จะมี จิตใจที่แข็งกระด้าง ขาดความเคารพนับถือ และไม่อยากเขาใกลคนใจคอโหด-รายอยางทาน เพราะกลัวการลงโทษ อยางรุนแรง หรือแมทานจะมีฐานะทางเศรษฐกิจดี แตทานเขมงวดกวดขันกวาดกายในชีวิตสวนตัวของเขามากเกินไป ชอบพูดจาสบประมาท ดราหาลูกหลานวา "เอาดีไม่ได ไม่เอาไหน ไม่เอาถาน" เปรียบเทียบกับพี่น้องคนอื่นอยู่เป็นนิจสิน

การใชวาจาทำรายจิตใจกันเชนนี้ ก็ถือเป็นความรุนแรงในครอบครัวที่สำคัญอยางหนึ่ง ที่ลวนแลวแตมีผลใหลูกหลานเกิดความกดดัน ความคับของใจที่สะสมไวภายในใจ ทำให้ลูกหลานไมคอยอยากจะเขาใกลทาน เพราะกลัวจะเผลอตัวทำรายทานเสียเองก็ได จึงทำตัวเหินหางทาน เพื่อความปลอดภัยไวกอน

ทานจะตองอบรมเลี้ยงดูลูกหลานด้วยความรัก ความเมตตา มีเหตุผลเพื่อหลอเลี้ยงจิตใจ และจิตวิญญาณของเขา เพื่อให้เขาเป็นคนอ่อนโยนแตไม่ อ่อนแอ มีความรับผิดชอบชั่ว-ดี มีสัมมา-คารวะผูหลักผูใหญ่เสียแตบัดนี้ ทานจะได้ไม่ตองเสียเวลา เสียเงินทอง และปวดสมอง คอยแกปัญหา ของพวกเขา ให้ทานตองเสียใจ ช้าใจภายหลัง และยังเป็นการชวยเหลือสังคมอีกดวย ที่สำคัญอยาสรางภาวะ "คับที่อยู่ได ดับใจอยู่ยาก" ให้กับลูกหลาน แมทานเองก็ไม่ตองการ เพราะบาดแผลทางใจนั้น ถึงจะมองไม่เห็นก็จริง แตหมอฝีมือดีหลายสำนักยังสารภาพวา จนปัญญาจะรักษา ให้คืนสภาพดีได เหมือนกับบาดแผลทางกายมากมายนัก

3.มีความยุติธรรม

พอแม่หลายรายคิดแต่เพียงว่าจะเลี้ยงลูก ปกครองลูกอย่างไรก็ได้ หารู้-ไม่ว่า ความยุติธรรมนั้น เป็นสิ่งแรกที่จะสร้างความสามัคคีให้ครอบครัวมีความสุขอย่างมั่นคง หากทานรักลูกไมเทากัน มีความลำเอียง โอเอลูกรัก ถือคติ "ลูกรักไว ขางหลัง ลูกชังไว้ขางหนา" ใชแตลูกชัง ให้ไปเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายหัวปักหัวปำอยูคนเดียว หรือหากทานไมลงโทษคนผิดก็เทากับเป็นการลงโทษคนดี จะทำให้ลูกที่ประพฤติดีขาดขวัญและกำลังใจ

ทานอยาได้ลงโทษลูกสงเดชอางแตวาพี่ตองยอมนอง หรือนองตองเคารพพี่ทาเดียว ตองแยกแยะถูก-ผิดด้วย อีกทั้งมีพ่อ แม่หลายรายคิดงายๆ ว่า ขณะที่ลูกบางคนค้างคาคาน เพราะทัศนคติที่ไมดีของตัวเอง หรือแตงงานแลวยังอยูกงสีกับพอแม แถมยังเอาหลานอีกเป็นพรวนเขามาชวยกินชวยใชพอ แมกลับเห็นวาดี ยกมรดกให้มากกวาใคร ถือวาเป็นคนในบาน ทั้งที่เป็นการเบียดเบียนพอ แม เอาเปรียบพี่นอง คนอื่น หรือลูกคนไหนที่ไมมีหลานให้ก็แบงมรดกให้นอยกวาคนอื่น อางวาจะเอาไปทำไมมากมาย ทั้งที่จริงเขาควรได้มาก เพราะไมมีลูกดูแลยามชราเชนกัน แตถึงเวลา กลับเรียกรองให้ลูกที่แยกครอบครัวหรือแยกไปอยู่ตามลำพังแลวมาดูแล เอาอกเอาใจอยู่ขางเดียว

การทำอยางนี้ก็เทากับสรางความแตกแยกและบั่นทอนขวัญกำลังใจ จนลูกหลานหลายคนไม่อยากกลับมาหาทาน นั่นเอง

4.มีสัจจะและมีความหวังดีต่อลูกหลาน

อยาคิดวาเป็นพอแมแลวจะโกหกลูกอย่างไรก็ได้ ไม่เห็นจะเสียหายตรงไหน (ยกเว้น โกหกเพื่อปกป้องหรือให้ลูกสบาย-ใจ) อย่าปากพล่อย แกล้งให้ความหวังกับลูกแบบ "เคาะกะลาให้หมาดีใจ"

ทานอาจจะทำเช่นนี้ได้ เมื่อพวกเขายังเล็กอยู่ เพราะเขาจับไม่ได้ไล่ทันท่าน แต่เมื่อพวกเขาโตแล้ว หรือแต่งงานแยกครอบครัวไป ก็ย่อมแยกแยะเห็จ-จริงออกได้ภายหลัง จะทำให้พวกเขาเห็นทานเป็นคนสับปลับ กลับกลอก จนขาดความนับถือ ความศรัทธา เลยทำตัวเหินหางจากทาน โดยเฉพาะอยาได้หลอก หรือโนมนาวลูกใหอยู่เป็นโสดคาคาน แลวเอามรดกมาตอรองเพื่อดึงเขาไว้ใหอยู่เป็นเพื่อนทานเลย จะเป็นการทำรายและทำลายอนาคตของลูกอยางรายแรง ดีไม่ดีทานเองจะสูญสิ้นตระกูลเสียเอง

ทานอยากังวลเลยวาจะไม่มีใครมาเลี้ยงดูยามทานชรา แลวเอามรดกมาเป็นเครื่องตอรอง การเหนียวรั้งและไม่ให เงินทองเขาไชนั่นแหละ เขาจะเผนหนี ออกจากบ้านไปหาอนาคตขางหนาดีกวาเสียเวลาเฝ้าสมบัติของทานอีก 30 ปีให้เหงือกแห้ง เพราะลูกหลาน ไม่ใชสัตวทดลองอยางพวก หมา แมว และหนู ที่นักจิตวิทยาฝรั่งชังไว้ให้หิว แลวเอาอาหารมาหลอกลอ เพื่อให้ทำตามตองการ แตลูกหลานเขาเป็นคน มีทั้งจิตใจ จิตวิญญาณ มีสติปัญญา มีอิสระมีศักดิ์ศรี ทำมาหากินเองได

คนโบราณมีกุศโลบายในการผูกใจคนให้ได้ผลวา "จำคนเพื่อใจหวานตางปลอก จำโลกนี้นั้นแล แตดวยไมตรี" (คิดผูกคนตองใชน้ำใจ คิดผูกคนทั้งโลก ก็ผูกได้ ถ้าใช้ไมตรี)

การที่ลูกหลานไปหากินเอง จึงไมคอยมีเวลาและโอกาสกลับมาหาทานได้งายๆ นั่นเอง หากทานสงเสริมเขา บางทีเขาอาจหาทรัพยสิน เงินทองได้มากกวาของทาน และเผื่อแผมาถึงทานอีกก็ได้ แถมยังพา ลูกเขย ลูกสะใภ้ ลูกหลานอีกเป็นโขยง กลับมาอยู่เป็นเพื่อนทาน ทำให้บานชองของทานกลับมาคึกคักมีชีวิตชีวา ไมเงียบเหงาอีกดวย

5.วางตัวให้เหมาะสมกับเป็น ผู้ใหญ่ และอยู่ในศีลธรรม

ทานจะตองทำตัวเป็นพอแมที่ดี อยู่ในศีลธรรม เพื่อให้ลูกหลานเคารพ นับถือ ไม่ใช่ผมหงอกแล้วยังทำตัวเป็น เฒ่าหัวงู เฒ่าฮาร์ท เฒ่าทารุก เป็นพ่อยุกแม่ยุก แจกเงินทองคนอื่นไปเรื่อย เด็กมันจะถอนผมหงอกเอา หรือมีเรื่องอื้อฉาวคาวโลกีย เป็นขาวครึกโครมให้ลูกหลานแทบตองเอาปี๊บคลุมหัว ยกมือไหวไมลง จนตองเปลี่ยนชื่อ-นามสกุลหนีความ อับอาย

ทานจะตองทำตัวกับลูกหลาน ในบ้าน ให้พวกเขาเคารพนับถือในตัวท่านเสียก่อน แล้วท่านจึงค่อยไปสงเคราะห์ คนอื่น และถ้าท่านไม่พอใจลูกหลาน คนไหน ก็ไม่ควรจะ "สาวไส้ให้กากิน" โดยเอาเรื่องราวสวนตัวของลูกหลาน เที่ยวไปโพนทะนา เลาให้คนภายนอกฟัง จนลูกหลานถูกมองไปในทางเสียหาย หมดความนาเชื่อถือ จะทำให้พวกเขาเห็นทานเป็นเพาอันตราย สรางมลพิษที่อยู่ใกลดวยไมได้ มีตัวอยางมาแลวที่ลูกหลานจำตองทิ้งพอแม่ไว้ที่บานเดิม หรือนำไปฝากไว้ที่บานพักคนชรา เพื่อรักษาครอบครัวของเขาไว้

ตัดตอนจากส่วนหนึ่ง "ทำยังไง จึงจะไม่เป็น "คนแก่กำพร้า" โดย คุณปราบ ไตรภพ จากคู่สร้างคู่สม ปีที่ 28 ฉบับที่ 563

ขอบพระคุณครับ

ขอทุกท่านจงพบ สุข สะอาด สว่างสดใส จิตใจสงบ พบสิ่งที่ดี ๆ ตลอด พรรษานี้ ครับ

ด้วยความปรารถนาดีจาก ครูหนู ครับ